



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 416/04-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Štefana Luptáka, bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

## **r o z h o d o l :**

1. Základné právo Štefana Luptáka na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Štefanovi Luptákovi p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť Štefanovi Luptákovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet advokáta JUDr. M. K., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 416/04 z 15. decembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Štefana Luptáka (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania vedeného pred okresným súdom, ktoré bolo začaté na základe ním podaného návrhu „o zapl. 65. 320,- Sk s prísl.“ proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“).

Podľa sťažovateľa napriek tomu, že od podania návrhu do podania sťažnosti ústavnému súdu uplynulo takmer 16 mesiacov, „nedošlo (...) ani len k určeniu termínu prvého pojednávania, na ktorom by došlo k náležitému vypořádaniu sa s námietkami žalovanej uvedenými v odpore proti platobnému rozkazu týkajúcimi sa len príslušenstva pohľadávky a tak k meritórnemu uzavretiu celej veci“.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr. 3367/04 doručeným ústavnému súdu 17. februára 2005 predložil k sťažnosti vyjadrenie, súčasťou ktorého je aj táto chronológia úkonov okresného súdu:

„Dňa 21. 7. 2003 podal navrhovateľ návrh na začatie konania na Okresný súd Košice I. Z dôvodu miestnej príslušnosti bol spis dňa 29. 7. 2003 postúpený na Okresný súd Bratislava I. Konajúci súd v predmetnej veci vydal dňa 12. 8. 2003 platobný rozkaz sp. zn. Ro/2041/03, proti ktorému podal v rámci zákonnej lehoty odporca odpor. Odporca súhlasil v podanom odpore s vyplatením istiny vo výške 65.320,- Sk, nesúhlasil však s vyplatením 17,6 % úroku z omeškania od 4. 10. 2002 až do zaplatenia. Z dôvodu podaného odporu bol dňa 6. 10. 2003 spis sp. zn. Ro/2041/03 prevedený do oddelenia civilné veci vedený pod sp. zn. 7 C 162/03.

Dňa 13. 10. 2003 bol odpor zaslaný navrhovateľovi na vyjadrenie. Podanie navrhovateľa obsahujúce vyjadrenie k odporu bolo súdu doručené dňa 3. 11. 2003.

Navrhovateľ dňa 9. 2. 2004 požiadal konajúci súd o vytýčenie termínu pojednávania dôvodiac, že od podania odporu uplynulo takmer 6 mesiacov.

Konajúci súd dňa 25. 8. 2004 požiadal Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru o zapožičanie spisu týkajúceho sa navrhovateľa v lehote 15 dní odo dňa doručenia prípisu. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Košiciach, dňa 16. 9. 2004 oznámil konajúcemu súdu, že predmetný spis bol zapožičaný na Okresný súd Košice I dňa 23. 7. 2002.

Dňa 15. 12. 2002 konajúci súd opätovne požiadal Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru v Košiciach o zaslanie spisu týkajúceho sa navrhovateľa, na uvedenú žiadosť však vyšetrovateľ policajného zboru oznámil, že predmetný spis je naďalej zapožičaný Okresnému súdu Košice I. Súdny tajomník zopakoval žiadosť o zapožičanie

*spisu dňa 11. 1. 2005, ktorú adresoval Okresnému súdu Košice I. Do dnešného dňa konajúci súd neobdržal odpoveď“ (24. januára 2005 došla okresnému súdu odpoveď Okresného súdu Košice I, že spis nie je možné zapožičať, z dôvodu jeho predloženia spolu s iným spisom odvolaciemu súdu, pozn. ústavného súdu).*

*V závere vyjadrenia okresný súd uvádza, že: „Vo veci je potrebné skonštatovať, že v konaní nastali iné okolnosti, ktoré mali podľa môjho názoru vplyv na prieťahy v konaní a síce skutočnosť, že konajúcemu súdu nebol zaslaný žiadaný spis z Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Košiciach aj napriek opakovaným výzvam, pretože bol vyžiadaný sudcom Okresného súdu Košice I ku konaniu sp. zn. 23 C 415/02 a do dnešného dňa nebol vrátený.*

*V uvedenej veci je rovnako potrebné upozorniť na skutočnosť, že vzhľadom na neúmerne vysoké stavy vecí v pridelených oddeleniach súd konal bez zbytočných prieťahov. Po odchode zákonnej sudkyne Mgr. E. S. do starobného dôchodku v marci 2004 prebrala zastupujúcu agendu v oddelení 7 C (cca 623 vecí) JUDr. E. T., ktorá sa snažila popri priemernom mesačnom nápade nových vecí konať bez zbytočných prieťahov.*

*Ctený Ústavný súd SR, s poukazom na uvedené dovoľujem si Vás požiadať, aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že súd konal v súlade s platnými právnymi predpismi s ohľadom na množstvo vecí vybavovaných v oddelení 7 C.*

*V prípade, že Ústavný súd SR dospeje k záveru, že bolo porušené základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, navrhujeme, aby Ústavný súd SR nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie z dôvodu pretrvávajúceho nedostatočného personálneho obsadenia Okresného súdu Bratislava I sudcami, vzniknutého po odchode sudkýň do dôchodku a na Krajský súd v Bratislave, ako i neúmerne vysoký nápad vecí na občianskoprávnom úseku.“*

*Podaním doručeným ústavnému súdu 1. marca 2005 sa právny zástupca sťažovateľa vyjadril k stanovisku okresného súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza, že: „Sťažovateľ zastáva právny názor, že neexistoval a ani neexistuje žiaden skutočný dôvod, pre ktorý by porušovateľ jeho práva na konanie bez prieťahov potreboval na rozhodnutie vo veci*

samej v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03 oboznámiť sa s obsahom vyšetrovacieho spisu KÚV PZ v Košiciach týkajúceho sa sťažovateľa.

Do konania bol sťažovateľom predložený dôkaz o zastavení trestného stíhania s uvedením konkrétnych dôvodov, pre ktoré došlo k jeho zastaveniu a týmto dôkazom bolo a je možné náležité preskúmať v spojení s ostatnými dôkazmi predloženými sťažovateľom, či boli splnené predpoklady na náhradu škody určené zákonom č. 58/1969 Zb.

Je pravdou, že podľa ust. § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci. V predmetnom v občianskoprávnom konaní však neexistuje taká výnimočná okolnosť, ktorá by vynútila potrebu dokazovať skutočnosti, ktoré nie sú medzi účastníkmi sporné. Ani samotná žalovaná SR - Ministerstvo spravodlivosti SR v konaní nemá žiadne námietky voči nárokom sťažovateľa, ktorý preukázal splnenie všetkých podmienok v súlade so zákonom č. 58/1969 Zb. na náhradu škody, čo vyplýva z jeho odporu zo dňa 10. 9. 2003, ktorý sťažovateľ obdržal dňa 29. 10. 2003 od porušovateľa k vyjadreniu, v ktorom žalovaná nenamieta výšku požadovaného nároku ani jeho právny základ, ale obsahuje podľa názoru sťažovateľa zjavne účelové námietky týkajúce sa údajnej nedôvodnosti výšky úrokov z omeškania, pretože sa žalovaná domnieva, že okolnosť zmeškania zákonnej lehoty na vybavenie žiadosti sťažovateľa z dôvodu fluktuácie a vysokej zaneprázdnenosti by mala mať za následok zamietnutie nároku sťažovateľa na úrok z omeškania, tak ako to požaduje v návrhu na začatie konania.

Sťažovateľ zastáva taktiež názor, že argumentácia porušovateľa, že v danej veci konal bez prieťahov, nakoľko zákonná sudkyňa sťažovateľa JUDr. E. T. je pracovne vyťažená, o čom svedčí množstvo prevzatej agendy po iných kolegoch, či nemôžu brániť v zákonnej povinnosti súdu konať bez prieťahov a táto skutočnosť podľa názoru sťažovateľa nezabavuje súd povinnosti rozhodnúť vo veci samej.

Sťažovateľ taktiež nesúhlasí s návrhom porušovateľa na nepriznanie primeraného finančného zadostučinenia, nakoľko nedostatočné personálne obsadenie súdu nemôže mať žiaden vplyv na okolnosť, že v danej veci súd koná s prieťahmi a navyiac považuje za potrebné vykonávať nadbytočné dokazovanie ohľadom nesporných skutočností medzi účastníkmi.

*Záverom sťažovateľ opätovne zdôrazňuje, že škoda, ktorá vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu pred vyše 7 rokmi, mu do dnešného dňa v podstatnej časti nebola uhradená a napriek nespornej existencii zodpovednosti za predmetnú škodu žalovanou bol nútený voči inému štátnemu orgánu SR - Ministerstvu spravodlivosti domáhať sa jej náhrady v súdnom konaní, pričom porušovateľ (finančne a organizačne napojený na žalovanú) ako ďalší štátny orgán svojím doterajším postupom utvrdzuje sťažovateľa v správnosti názoru o nemožnosti domôcť sa účinnej ochrany svojich práv súdnou cestou.“*

Obsah spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené vo vyjadrení predsedu okresného súdu z 2. februára 2005, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony v ňom uvedené, ktoré považuje za preukázané. Pri celkovom posúdení, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, však ústavný súd prihliadol na celý obsah predloženého spisu a zohľadnil ďalšie okolnosti, ktoré z neho vyplývali.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd

zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom konania pred okresným súdom je návrh na zaplatenie finančnej sumy z titulu náhrady škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby sťažovateľa v trestnom konaní z dôvodu zastavenia trestného stíhania, ktoré bolo proti nemu vedené. Z hľadiska posudzovania kritéria, či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že okresný súd od vydania platobného rozkazu prakticky počas celého trvania súdneho konania vo veci nevykonal meritórny úkon. Z uvedeného dôvodu zložitosť veci (predmet, skutková a právna povaha sporu) nemohla mať žiadny vplyv na dĺžku konania pred okresným súdom.

2. Ďalším kritériom pri vyhodnocovaní, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným preťahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania. Ústavný súd z obsahu spisu uzaviera, že postup sťažovateľa nezapríčinil žiadne preťahy a ani spomalenie postupu okresného súdu.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Okresný súd už v auguste 2003 (vec pôvodne došla Okresnému súdu Košice I v júli 2003, keď bola z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpená okresnému súdu) vydal platobný rozkaz sp. zn. Ro 2041/03, proti ktorému podal odporca v zákonnej lehote odpor. Z toho dôvodu bol spis 6. októbra 2003 preradený do registra „C“ a sťažovateľ bol vyzvaný na podanie písomného vyjadrenia k podanému odporu, čo vykonal podaním doručeným okresnému súdu 3. novembra 2003.

Okresný súd bol od novembra 2003 do augusta 2004 absolútne nečinný. V období od septembra 2004 až doteraz (marec 2005) iba opakovane žiadal Krajský úrad justičnej

polície Policajného zboru Slovenskej republiky a Okresný súd Košice I o zapožičanie vyšetrovacieho spisu týkajúceho sa sťažovateľa. Tento mu ale z dôvodu, „že bol vyžiadaný sudcom Okresného súdu Košice I ku konaniu 23 C 415/02“, a neskôr bol „predložený dňa 6. 10. 2004 Krajskému súdu v Košiciach“ zapožičaný dosiaľ nebol.

Podľa okresného súdu bola uvedená skutočnosť (nepredloženie vyšetrovacieho spisu) dôvodom majúcim vplyv na prieťahy v konaní. Ústavný súd však takéto odôvodnenie zbytočných prieťahov v postupe okresného súdu nemohol akceptovať. Konanie okresného súdu poukazuje na to, že okresný súd nedokázal zvoliť vhodnejší prístup k zabezpečeniu vyšetrovacieho spisu, napr. žiadať o vytvorenie kópie spisu, resp. relevantnej časti spisu týkajúcej sa sťažovateľa potrebnej pre rozhodovanie okresného súdu. V súvislosti s tým sťažovateľ uviedol, že: „neexistuje žiaden skutočný dôvod, pre ktorý by porušovateľ jeho práva (...) potreboval na rozhodnutie vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03 oboznámiť sa s obsahom vyšetrovacieho spisu (...) týkajúceho sa sťažovateľa.“

Na uvedené nadväzuje aj argumentácia právneho zástupcu sťažovateľa, podľa ktorej „do konania bol sťažovateľom predložený dôkaz o zastavení trestného stíhania s uvedením konkrétnych dôvodov, pre ktoré došlo k jeho zastaveniu, a týmto dôkazom bolo a je možné náležite preskúmať v spojení s ostatnými dôkazmi predloženými sťažovateľom, či boli splnené predpoklady na náhradu škody určené zákonom č. 58/1969 Zb“.

A napokon treba uviesť, že odporca v odpore proti platobnému rozkazu nenamietal výšku uplatneného nároku ani jeho právny základ, ale len výšku úrokov z omeškania a výslovne súhlasil s vyplatením istiny vo výške 65 230 Sk. Výška uplatneného nároku teda nebola medzi účastníkmi sporná a okresný súd v nadväznosti na uvedené mal zvoliť vhodnejší postup v tejto veci (§ 153 ods. 1 OSP).

Ústavný súd preto vyhodnotil obdobie od novembra 2003, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa k odporu, do vydania tohto nálezu, t. j. 1 rok a 4 mesiace, ako obdobie zbytočných prieťahov, v ktorom postup okresného súdu nesmeroval

k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa na neho obrátil, aby o jeho veci rozhodol.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v objektívnych skutočnostiach, ako sú „*neúmerné vysoké stavy vecí v pridelených oddeleniach*“ a nedostatočné personálne obsadenie okresného súdu po odchode sudcov do starobného dôchodku a na vyšší súd, ktoré mali byť objektívnymi príčinami spôsobujúcimi prieťahy v konaní a dôvodmi na nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd neakceptoval.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 133/03, I. ÚS 142/03, II. ÚS 69/04 a iné) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na ňom vedené pod sp. zn. 7 C 162/03, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu jeho označených práv.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo veci samej.

### III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 60 000 Sk z dôvodu, že: „*úplne stratil vieru v spravodlivé a promptné rozhodnutie súdu vo veci.*“

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 162/03, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadostučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľom požadovanú výšku primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. K. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 4 534 Sk a k tomu 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 9 342 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005